

og man er da bleven staaende ved følgende Betragtning af Sagen. Vi have maattet ansee det for særdeles godt, at der fra Regjeringens Side er fremkommet Forslag til en Bevilling, som omfatter alle de Udgifter, hidrørende fra Krigen, som nu kunne opgjøres, uagtet nogle af dem først vilde falde i næste Finantsaar; vi have ligeledes maatte ansee det for hensigtsmæssigt, at Thinget nu ved Bevillingen udtaler sig om, hvorvidt disse Udgifter maa ansees for hensigtsmæssige eller ikke, og altsaa bevilger Udgifterne saaledes som de ere foreslaaede, men vi vilde ikke ansee det for ønskeligt, om Regjeringen i Genhold til det, som saaledes var passeret ved denne Sags Behandling i Rigsdagen, antog det som en nødvendig Folge, at Regnskaberne først maatte blive afsluttede, naar alle de Udgifter, som vare bevilgede, virkelig vare afholdte, idet derved en Regnskabsorden vilde sanctioneres, som af mange Grunde, hvilke Thingets ærede Medlemmer let vilde kunne finde, ikke kan ansees for at være ønskelig. Det maa være vor ivrige Bestræbelse at see Statsregnskabet afsluttet snarest muligt efter det paagjældende Finantsaars Udløb, saa at der ingen Antidateringer kommer til at finde Sted, og at ifkun de Udgifter opføres i Statsregnskabet, som virkelig ere udgivne i det Aar, eller ialtfald i den allernærmest følgende Tid efter det Aars Udløb, for hvilket Udgifterne ere beregnede. Men nu fremstaar jo det Spørgsmaal; hvorledes skulle vi da tænke os dette med Hensyn til den Bevilling, som her skal finde Sted; her bliver jo bevilget Udgifter, som bestemt først vilde falde i næste Finantsaar, og til hvilke ikke er opført nogen Sum paa det Finantslovsforslag for Aaret 1851—1852, som har været her under Forhandling; naar nu Regjeringen skal afslutte Regnskabet for Finantsaaret 1850—1851 allerede strax efter den 31te Marts, vil den jo ikke have bevilget Summer til at dække de Udgifter, som saaledes vilde løbe ind i det næste Finantsaar. Hertil maa da svares: Regjeringen vil i den Bevillingslov, som nu foreligger, have tilstrækkelig Hjemmel til forelobigen at afholde Udgifterne, og vil da til Efteraaret kunne fremkomme med Forslag til en Supplementsbevilling, hvorved det formelle Punkt

bliver fyldestgjort. Der er jo nemlig ved enhver Finantsbevilling to Sider, en reel og en formel; den reelle Side ved enhver Udgiftsbevilling er den, at Rigsdagen og Regjeringen i Forening erkende en Udgift for hensigtsmæssig; den formelle Side er den, som Grundloven fordrer, at enhver Udgift, som gøres, skal være opført i Finantsloven. Naar altsaa Rigsdagen nu vedtager denne Tillægsbevilling ogsaa for de Udgifters Bedkommende, som først falde i det næste Finantsaar, erkender den med Hensyn til den reelle Side, at de ere nødvendige og som saadanne bør afholdes, og den formelle Side vil da senere kunne fyldestgøres derved, at der mod Aarets Slutning bliver vedtaget en Tillægsbevilling til Finantsloven for 1851—1852, i hvilken de paagjældende Summer føres til Udgift.

Det sidste Endringsforslag angaaer kun de Rettelser, som vilde blive en nødvendig Folge af de 3 første Endringsforslags Vedtagelse.

Krigsministeren: Krigsbestyrelsen troer at kunne acquiescere ved de foreslaaede Forandringer, navnlig forsaavidt angaaer de under Nr. 2, og 3 og 4 opførte Endringsforslag. De 500,000 Rbd., som have været anviste til Dækning af Udgifter, hidrørende fra Krigsundersøgelser i Aarene 1848, 49 og 50, men som endnu ikke ere blevne anvendte, vilde altsaa fremdeles staae til Ministeriets Disposition, saaledes at det derpaa kan trække ogsaa for Fremtiden, indtil samtlige resterende Udgifter ere dækkede. Naar det under Nr. 3 hedder: „dog under Forbehold af, at de almindelige Bestemmelser med Hensyn til Regnskabernes Afslutning derved iagttages“, forstaaer jeg det saaledes, at der efter Finantsaarets Slutning den 31te Marts reserveres Ministeriet en Tidsfrist, i hvilken det kan anvise saadanne Udgifter, som ere faldne i det forbigangne Finantsaar. Denne Tidsfrist har hidtil været et heelt Kvartal, og, indtil anderledes bliver bestemt, maatte den vel vedblive. Det er nemlig ikke muligt, paa den sidste Dag i Aaret at afslutte Regnskabet; der indkommer mange Regninger paa Udgifter, som først kunne salderes efter den Tid, og disse Udgifter maa det vel fremdeles være Ministeriet forbeholdt at anvise for det forbigangne Aar. Derimod vilde saadanne Ud-